

Sygn. akt V CSK 194/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa R. Spółki z o.o. Spółki komandytowej w W.
przeciwko [...] Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi
Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt X Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
8100 (osiem tysięcy sto) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą

mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka R. Sp. z o.o. spółka komandytowa w W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 października 2016 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Z art. 393 pkt. 3 k.s.h. wynika, że uchwała walnego zgromadzenia jest potrzebna między innymi dla ustanowienia na zorganizowanej części przedsiębiorstwa ograniczonego prawa rzeczowego. Hipoteka jest niewątpliwie ograniczonym prawem rzeczowym, jednakże o tym co może być przedmiotem hipoteki przesądza jednoznacznie art. 65 § 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst Dz. U. z 2017, poz. 1007). Z przepisu tego wynika, że na zorganizowanej części przedsiębiorstwa hipoteka nie może być ustanowiona. Tym samym dla ustanowienia hipoteki na użytkowaniu wieczystym nieruchomości zabudowanej nawet, jeżeli można ją uznać za zorganizowaną część przedsiębiorstwa nie jest wymagana uchwała walnego zgromadzenia, bowiem taka kwalifikacja tej nieruchomości nie ma znaczenia z punktu widzenia przepisów regulujących ustanawianie hipoteki.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

